

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย
สำหรับผู้เริ่มต้น เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน
The Development of Saxophone Practice According to Trevor Wye's Guidelines
for Beginners to Strengthen Fundamental Saxophone Skills

(Received: May 27, 2023; Revised: June 20, 2023; Accepted: July 18, 2023)

สิปปนนท์ เจริญสุข¹
Sippanont Charoensook¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย 2) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนระดับพื้นฐาน หลังการใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย กับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้รับการฝึกที่มีต่อการใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนนักศึกษาในระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า และบุคคลทั่วไปที่สนใจการปฏิบัติแซ็กโซโฟน จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบฝึกการปฏิบัติ จำนวน 1 ฉบับ ใช้เวลา 56 ชั่วโมง 2) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนเบื้องต้น และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้รับการฝึกที่มีต่อแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน อยู่ที่ 4.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.31

2. ทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนระดับพื้นฐาน หลังการใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย พบว่า ผู้รับการฝึกมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 20.40 หรือคิดเป็นร้อยละ 85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

¹ วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา
School of Education, University of Phayao
e-mail: sippanon.ch@gmail.com

3. ความพึงพอใจของผู้รับการฝึกที่มีต่อการใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.68 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านครูที่ปรึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.70 รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.68 และด้านการสื่อสารเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.68 ตามลำดับ

คำสำคัญ: การพัฒนาแบบฝึกทักษะ การปฏิบัติแซ็กโซโฟน เทรเวอร์ วาย

Abstract

The objectives of this study were: 1) to develop exercise package for saxophone practice based on Trevor Wye approach; 2) to compare the scores of basic saxophone practice after the use of saxophone exercise package based on Trevor Wye against the 70% criteria; and 3) to examine the satisfaction of practitioners towards the use of saxophone exercise package based on Trevor Wye approach for enhancing basic saxophone skills of beginners. The target group recruited secondary school students or people with interests in saxophone practice totaling 5 people. The research instruments were: 1) One set of exercise package covering 56 hours; 2) Assessment form for saxophone practice; and 3) Satisfaction questionnaire for saxophone practitioners. The data were calculated for mean and standard deviation. The results showed that:

1. The saxophone exercise package based on Trevor Wye, in overall, showed suitability at the high level. The mean from 3 experts was at 4.37 and S.D. at 0.31.

2. The practice of basic saxophone after implementing the saxophone exercise package based on Trevor Wye showed that the practitioners' mean was at 20.40 or 85% which was higher than the expected criteria.

3. The satisfaction of practitioners towards the use of saxophone exercise package based on Trevor Wye for enhancing basic saxophone skills of beginners, in overall, was rated at the high level with mean at 4.20 and S.D. at 0.68. The aspect showing the highest mean was teacher advisor with the mean at 4.27 and S.D. at 0.70, followed by content with the mean at 4.24 and S.D. at 0.68, and learning communication with the mean at 4.12 and S.D. at 0.68 respectively.

Keywords: Exercise Package Development, Saxophone Practice, Trevor Wye

บทนำ

การฝึกการปฏิบัติแซกโซโฟนในประเทศไทยปัจจุบัน เริ่มมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีตำราเกี่ยวกับการปฏิบัติแซกโซโฟนทั้งคลาสสิกแซกโซโฟน และแจ๊สแซกโซโฟน โดยตำราเหล่านั้นอาจารย์หลายท่านได้พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเป็นตำราภาษาไทยที่ดีและเหมาะสมกับบริบทการศึกษาดนตรีของประเทศไทย หากแต่ตำราเหล่านี้เป็นตำราที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน นักศึกษา ระดับมัธยมศึกษาหรือในระดับมหาวิทยาลัยที่พอมีพื้นฐานทางด้านดนตรีมาบ้างแล้ว เนื่องจากเนื้อหาในบรรดาดังกล่าว ได้มีการลงรายละเอียดทางด้านทฤษฎีดนตรีตะวันตก และได้มีการใช้ศัพท์ทางดนตรีที่ค่อนข้างลึก เกินกว่าที่ผู้เริ่มฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีตะวันตกในระดับพื้นฐานจะเข้าใจได้ง่าย เมื่อผู้วิจัยสังเกตเห็นปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงได้ค้นคว้าสืบเสาะหาตำราที่เป็นแบบฝึกพื้นฐานในเครื่องดนตรีอื่น ๆ ทั้งตำราจากต่างประเทศและตำราในประเทศไทย จนทำให้ผู้วิจัยพบตำราที่เหมาะสมกับการเริ่มต้นในฝึกการปฏิบัติเครื่องดนตรีตะวันตก และเหมาะสมกับบริบทการเรียนการสอนดนตรีของประเทศไทย นั่นก็คือตำราของ เทรเวอร์ วาย (Trevor Wye) ที่ชื่อว่า “Trevor Wye A Beginner’s Book for the Flute” เป็นตำราฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีตะวันตกชนิดเครื่องเป่าลมไม้อย่าง “ฟลูต” (Flute) ที่ผ่านมาพบว่ามีกรวิจัยที่มีลักษณะของการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนของ เทรเวอร์ วาย คือการวิจัยเรื่องการศึกษาเนื้อหาและผลจากการเรียนฟลูตตามแนวทางของ เทรเวอร์ วาย ของ วรพล กาญจน์วีระโยธิน (2561) ศึกษาในประเด็นของคุณภาพในการปฏิบัติฟลูต โดยมีประเด็นตามหนังสือ “Trevor Wye Practice Books for the Flute” 5 หัวข้อดังนี้ 1) โทน (Tone) 2) เทคนิค (Technique) 3) การออกเสียง (Articulation) 4) ความแม่นยำของเสียง และการทำเสียงระรัว (Intonation and Vibrato) 5) การใช้ลมและบันไดเสียง (Breathing and Scale) ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางในการพัฒนาแบบฝึกการปฏิบัติฟลูตของเทรเวอร์ วาย จากตำรา “Trevor Wye A Beginner’s Book for the Flute” พบว่าตำราดังกล่าวได้พัฒนาเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติฟลูต ตั้งแต่เริ่มต้นทำความรู้จักเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเครื่องดนตรีตั้งแต่เริ่มต้นแบบฝึก การเตรียมความพร้อมก่อนการปฏิบัติเครื่องดนตรี โดยเทรเวอร์ วาย ได้ให้ความสำคัญกับโทนเสียงเป็นอันดับแรก และกล่าวว่า “ถ้าหากปราศจากโทนเสียงที่ดีก็ยากที่จะบรรเลงดนตรีได้ไพเราะ” (วรพล กาญจน์วีระโยธิน, 2561) นอกจากนั้นยังสอดแทรกทฤษฎีดนตรีตะวันตกที่จำเป็นไว้ในแบบฝึกทักษะแต่ละหัวข้อในตำรา ซึ่งจะเป็นส่วนช่วยให้การปฏิบัติเครื่องดนตรีทำได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยตำราของ เทรเวอร์ วาย ที่กล่าวถึงเป็นที่นิยมไปทั่วโลก ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศกว่า 11 ภาษาด้วยกัน ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันว่าตำราการปฏิบัติฟลูตของเทรเวอร์ วาย มีประสิทธิภาพที่สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติฟลูตได้เป็นอย่างดี ด้วยแนวทางที่

เทรเวอร์ วาย ได้วางไว้เพื่อให้การปฏิบัติเครื่องดนตรีอย่างฟลุต มีพื้นฐานในการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ดีได้ ผู้วิจัยจึงมีความคิดจะนำเอาแนวทางดังกล่าว มาพัฒนาเป็นแบบฝึกเพื่อการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับเบื้องต้น ให้ผู้ใช้แบบฝึกได้เกิดทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนอย่างมีคุณภาพ และตรงกับความต้องการของผู้สนใจศึกษาการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ซึ่งจะช่วยให้มีการฝึกที่เหมาะสมตามหลักการปฏิบัติเครื่องดนตรี อีกทั้งยังช่วยให้มีรูปแบบในการเริ่มฝึกปฏิบัติและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

ด้วยประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ปฏิบัติเครื่องมือเอกอย่างแซ็กโซโฟน ที่ได้ใช้ตำราที่อิงกับวงโยธวาทิตมาตั้งแต่แรกเริ่มเล่นดนตรี อีกทั้งผู้วิจัยได้มีโอกาสในการสอนและฝึกซ้อมให้กับนักเรียนวงโยธวาทิตในระยะหนึ่ง พบว่าในแง่ของตำราวิธีการเล่นแซ็กโซโฟน มีตำราจากผู้เชี่ยวชาญหลายท่านที่ได้รับการพัฒนาขึ้นต่างก็มีเนื้อหาที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีการฝึกที่ค่อนข้างยาก ดังนั้นผู้วิจัยคิดเห็นว่าควรที่จะพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติของแซ็กโซโฟน โดยนำเอาแนวทางของเทรเวอร์ วาย มาประยุกต์ให้เหมาะสมกับแซ็กโซโฟน ด้วยเหตุปัจจัยที่ทั้งสองเครื่องดนตรีอย่างฟลุตและแซ็กโซโฟนนั้นมีระบบนิ้ว (Fingering) ที่คล้ายคลึงกัน และอยู่ในตระกูลเครื่องเป่าลมไม้ (Woodwind) เช่นเดียวกัน การพัฒนาแบบฝึกในลักษณะนี้ผู้วิจัยยังไม่พบนักวิชาการท่านใดได้ทำการวิจัยมาก่อน เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงนำเอาเนื้อหาบางส่วนของตำราเล่มนี้เป็นต้นแบบในการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติสำหรับแซ็กโซโฟน โดยนำรายละเอียดของตำรามาแปลเป็นภาษาไทยและปรับให้คำศัพท์ที่เข้าใจง่าย สิ่งสำคัญที่สุดคือ เพื่อให้การปฏิบัติแซ็กโซโฟนเป็นพื้นฐานสำหรับใช้ปฏิบัติแซ็กโซโฟนในวงโยธวาทิต หรือวงดนตรีต่าง ๆ แม้กระทั่งต่อยอดเพื่อทำการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับสูงขึ้นได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนระดับพื้นฐาน หลังการใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้รับการฝึกที่มีต่อแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ที่พัฒนามาจากแนวทางของเทรเวอร์ วาย โดยอ้างอิงจากหนังสือ “Trevor Wye A Beginner’s Book for the Flute”

2. ผู้รับการฝึกจากแบบฝึกฯ ที่ได้พัฒนาแล้วเกิดทักษะในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับพื้นฐาน หรือสามารถบรรเลงบทเพลงอย่างง่าย หรือบทเพลงสั้น ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว
3. ผู้รับการฝึกจากแบบฝึกฯ ได้รับการฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการให้ความรู้พื้นฐานที่จำเป็น เช่น องค์ประกอบของแซ็กโซโฟน การกำหนดท่าทางที่ถูกต้อง การฝึกปฏิบัติตลอดจน การเขียนโน้ต ซึ่งทำให้สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการเล่นแซ็กโซโฟนในอนาคตได้

สมมุติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟนตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย มีความเหมาะสมระดับมากขึ้นไป
2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟนเบื้องต้นตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย อยู่ในระดับมากขึ้นไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนบ้านด้ายเทพกาญจนอุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2565 จำนวน 3 คน และผู้สนใจซึ่งเป็นผู้ที่ยังไม่เคยฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน และไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านดนตรีตะวันตกมาก่อน จำนวน 2 คน รวมทั้งหมด 5 คน

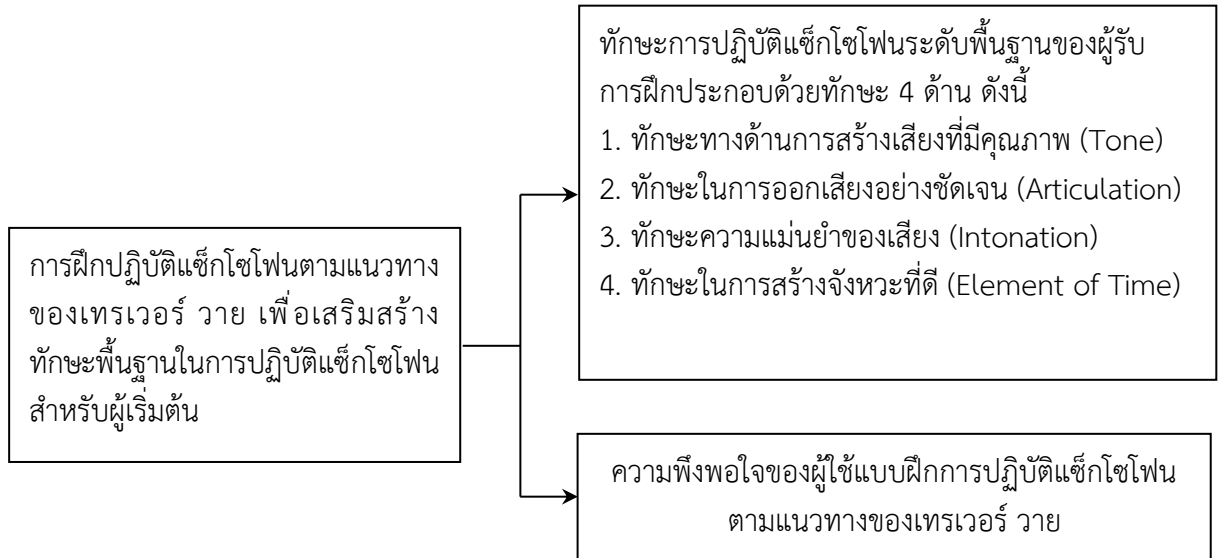
ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตำรา “Trevor Wye A Beginner’s Book for the Flute – Part One” (Trevor Wye,1999)

ตัวแปรต้น คือ การฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น

ตัวแปรตาม คือ ทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนระดับพื้นฐาน และความพึงพอใจของผู้ใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนบ้านด้าย
เทพกาญจนาอุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2565 จำนวน 3 คน และผู้สนใจซึ่งเป็นผู้ที่ยังไม่เคยฝึกปฏิบัติ
แซ็กโซโฟน และไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านดนตรีตะวันตกมาก่อน จำนวน 2 คน รวมทั้งหมด 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟนเบื้องต้น ที่ได้พัฒนาขึ้นตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย
มีจำนวน 1 เล่ม ประกอบไปด้วยแบบฝึกทักษะ 8 บท ดังนี้

บทที่ 1 เรื่อง ทำความรู้จักกับแซ็กโซโฟน (Saxophone)

บทที่ 1 เรื่อง บุคลิกและท่าทางการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ((Personality)

บทที่ 3 เรื่อง สอดแทรกทฤษฎีดนตรีตะวันตก (Theory)

บทที่ 4 เรื่อง เริ่มฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน (Practice)

บทที่ 5 เรื่อง เริ่มเล่นเป็นทำนอง (Melody)

บทที่ 6 เรื่อง ตัวโน้ต (Note)

บทที่ 7 เรื่อง การออกเสียงสำเนียง (Articulation)

บทที่ 8 เรื่อง บันไดเสียง (Scales)

2. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนเบื้องต้น หลังการใช้แบบฝึก ซึ่งมีหัวข้อในการสังเกต 4 หัวข้อ ประกอบไปด้วย หัวข้อที่ 1 ทักษะทางด้านการสร้างเสียงที่มีคุณภาพ (Tone) หัวข้อที่ 2 ทักษะในการออกเสียงอย่างชัดเจน (Articulation) หัวข้อที่ 3 ทักษะความแม่นยำของเสียง (Intonation) และหัวข้อที่ 4 ทักษะในการสร้างจังหวะที่ดี (Element of Time)

3. แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น ประกอบด้วย ด้านเนื้อหา ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้านครูที่ปรึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน โดยมีรายละเอียดและลำดับการดำเนินการ ดังนี้

1. ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล จากวิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา ถึง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านด้ายเทพกาญจนาอุปถัมภ์ ตำบลบ้านด้าย อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

2. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟนเบื้องต้น ตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เพื่อเสริมสร้างทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ให้กับกลุ่มเป้าหมาย

3. ดำเนินการวิจัย โดยให้กลุ่มเป้าหมายทำการฝึก ตามแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟนที่ได้พัฒนาขึ้น โดยห้วงการฝึกจะใช้ช่วงปิดภาคเรียน เดือน มีนาคม – เมษายน ปี 2566 เพื่อให้การฝึกมีความต่อเนื่อง ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลระหว่างการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน โดยบันทึกแบบสังเกตที่ได้พัฒนาขึ้น

4. ผู้ใช้แบบฝึก ฯ ทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟนตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย

5. เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ทั้งหมด ทำการวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลการประเมินความเหมาะสมของแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินความเหมาะสมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินผลการปฏิบัติแซ็กโซโฟนผ่านแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ จากเกณฑ์การให้คะแนนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70

3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสังเกต ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสังเกตที่บันทึกในระหว่างการฝึก และหลังการฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ใช้การตีความหมายจากการสังเกตที่ได้จากแบบสังเกต โดยสร้างข้อสรุปเชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis)

4. วิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้แบบฝึกที่มีต่อแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน
ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย โดยวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย โดยสรุปจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกับผลการประเมิน
ความพึงพอใจ เพื่อสร้างข้อสรุปและอภิปรายผลโดยการพรรณนา

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อ
เสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้นดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการพัฒนาแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้าง
ทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

รายการ	μ	σ	ระดับ ความเหมาะสม
1. เนื้อหาที่น่าสนใจ	4.67	0.57	มาก
2. เนื้อหาเข้าใจง่าย เกิดความเข้าใจได้รวดเร็ว	4.33	0.57	มาก
3. เนื้อหาครอบคลุมทักษะระดับเบื้องต้น มีความเหมาะสม กับผู้รับการฝึก	4.33	0.57	มาก
4. เนื้อหา มีระดับความง่ายไปหายาก	5	0.00	มากที่สุด
5. เนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้จริง	4.67	0.57	มาก
6. ระยะเวลาที่ใช้มีความเหมาะสมกับแบบฝึก	3.67	0.57	มาก
7. รูปแบบของแบบฝึกมีความทันสมัย	3.33	0.57	ปานกลาง
8. วิธีใช้แบบฝึกมีความสะดวกในการใช้	4.33	0.57	มาก
9. ผู้ฝึกสามารถใช้ได้ทุกโอกาส ทุกเวลา	4.33	0.57	มาก
10. สามารถนำไปใช้ฝึกปฏิบัติต่อไปในอนาคตได้	5	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.37	0.31	มาก

จากตารางที่ 1 ผลการพัฒนาแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย
เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน
พบว่า ในภาพรวม มีความเหมาะสมมาก มีค่าเฉลี่ย 4.37 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 เมื่อ
พิจารณาเป็นรายประเด็นพบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ เนื้อหา มีระดับความง่ายไปหายาก และ

สามารถนำไปใช้ฝึกปฏิบัติต่อไปในอนาคตได้ ($\mu = 5$, $\sigma = 0.00$) รองลงมาคือ เนื้อหาที่มีความน่าสนใจ และเนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้จริง ($\mu = 4.67$, $\sigma = 0.57$) ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ รูปแบบของแบบฝึกมีความทันสมัย ($\mu = 3.33$, $\sigma = 0.57$)

ส่วนผลการวิเคราะห์เนื้อหาของแบบฝึกการปฏิบัติแซกโซโฟน ตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซกโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น ผู้วิจัยได้อธิบายสรุปเป็นรายบท ดังนี้

บทที่ 1 ทำความรู้จักกับแซกโซโฟน (Saxophone) โดยในบทนี้จะเป็นการอธิบายถึงลักษณะทางกายภาพของเครื่องดนตรีที่เรียกว่า แซกโซโฟน ชนิด ขนาด และส่วนประกอบของแซกโซโฟน ที่จะใช้สร้างเสียงดนตรีขึ้น ผู้วิจัยได้ใช้เนื้อหาแบบกระชับแต่ลงรายละเอียดในการอธิบายให้ผู้รับการฝึกได้เข้าใจ และมีภาพประกอบที่ชัดเจน เนื้อหาในบทนี้เป็นบทสั้น ๆ ที่เน้นการฝึกทักษะของการกำเนิดเสียง นั่นคือการเป่าปากเป่า (Mouthpiece) เพื่อให้ผู้รับการฝึกสร้างความคุ้นเคย โดยบทนี้ได้อธิบายการประกอบปากเป่ากับลิ้น (Reed) และรูปปากในการควบคุมปากเป่าให้ได้เสียงที่มีคุณภาพ บทนี้จะเน้นเรื่องของการใช้ลมและการเป่าเสียงยาวเพื่อให้เสียงที่ออกมามีความนิ่งที่สุด ผู้รับการฝึกจะต้องฝึกอย่างน้อยให้ครบตามจำนวนเวลาที่ผู้วิจัยได้กำหนดให้ และไม่แนะนำให้ผู้รับการฝึกข้ามบทเรียนบทนี้ เนื่องจากเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการนำไปใช้ในเทคนิคอื่น ๆ ในอนาคต

บทที่ 2 บุคลิกและท่าทางการปฏิบัติแซกโซโฟน (Personality) เนื้อหาในบทนี้ได้สอนเรื่องของการจัดทำท่าทางการเป่าแซกโซโฟน ในตำราจะอธิบายท่าทางการเป่าแซกโซโฟน 2 ขนาด คือ อัลโต (Alto) แซกโซโฟน และเทเนอร์ (Tenor) แซกโซโฟน ในลักษณะทั้งทำนอง และยืน การถือเครื่องแซกโซโฟน (Fingering) ซึ่งเป็นพื้นฐานในการต่อยอดไปฝึกเทคนิคขั้นสูง ฉะนั้นแล้วผู้รับการฝึกจะต้องได้รู้ถึงท่าทางที่ถูกต้อง เหมาะสมในการปฏิบัติแซกโซโฟนต่อไป ในบทนี้ผู้รับการฝึกจะได้ฝึกปฏิบัติกับเครื่องแซกโซโฟนเป็นครั้งแรก โดยนำเอาพื้นฐานของการเป่าปากที่ได้ฝึกไปแล้วในบทที่ 1 มาใช้ในการเป่าให้เกิดเสียงอย่างมีคุณภาพ

บทที่ 3 สอดแทรกทฤษฎีดนตรีตะวันตก (Theory) เป็นบทที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีขั้นพื้นฐานของดนตรีตะวันตก ทั้งในเรื่องของโน้ตและสัญลักษณ์ที่ต้องใช้ในการบรรเลงเพลงที่ผู้ประพันธ์ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา เนื้อหาในบทนี้จะไม่ลงลึกรายละเอียดของทฤษฎีมากเกินไป ด้วยสาเหตุคือจะให้ผู้รับการฝึกได้เรียนรู้เฉพาะส่วนที่จำเป็นต้องใช้ในแบบฝึก ๆ นี้

บทที่ 4 เริ่มฝึกปฏิบัติแซกโซโฟน (Practice) ในบทนี้ผู้ฝึกจะได้ใช้ความรู้จากบทก่อนหน้ามาทำการเรียนรู้ในบทนี้ต่อไป ทั้งในเรื่องของการเป่าปากเป่า ลักษณะท่าทางการปฏิบัติแซกโซโฟน และเรื่องของทฤษฎี ซึ่งเป็นพื้นฐานของการสร้างเสียงแซกโซโฟนที่ดี ได้คุณภาพ เสียงแรกๆที่ผู้รับการฝึกต้องเป่าคือเสียง ที (โน้ต B) เป็นโน้ตที่ใช้บ่อยในการกดเพียงนิ้วเดียว และเป็นนิ้วบนสุด ซึ่งเป็นไปตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย ที่จะทำให้ผู้ปฏิบัติ ได้ปฏิบัติอย่างง่ายที่สุด ง่ายต่อการเป่าและการกดปุ่ม โดย

ในบทนี้จะใช้เวลาในการฝึกไม่มาก เนื่องจากเป็นบทที่ต้องใช้การคิด การนำเอาเนื้อหาบทก่อนหน้ามาใช้ และเนื้อหาในแบบฝึกก็เป็นเนื้อหาอย่างง่าย ไม่ยากสำหรับผู้เริ่มฝึก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ผู้รับการฝึกควรใส่ใจกับรายละเอียดของแบบฝึก เพื่อให้การฝึกที่ยากขึ้นในบทต่อไป

บทที่ 5 เริ่มเล่นเป็นทำนอง (Melody) ในบทนี้ก็จะเหมือนกับบทก่อนหน้าที่ผู้รับการฝึกจะต้องใช้เนื้อหาที่ได้ผ่านมาแล้ว เป็นพื้นฐานของการฝึกในบทต่อ ๆ ไป จำเป็นจะต้องทำความเข้าใจกับรายละเอียด ในบทนี้จะเป็นการปฏิบัติที่แบบฝึกได้นำเอาโน้ตที่เคยปฏิบัติในบทก่อนหน้า มาวางเรียงกัน หรือสลับกันจนเกิดเป็นทำนองง่าย ๆ แต่ใช้พื้นฐานอย่างมากเพื่อสร้างคุณภาพเสียง ความคล่องตัวของนิ้ว และการหายใจอย่างถูกวิธี

บทที่ 6 เรื่องของโน้ต (Notation) บทนี้จะเป็นการอธิบายในการเล่นโน้ตย่อย (Sub Division) อย่างโน้ตตัวเข้บัต ในจังหวะที่ย่อยจากจังหวะหลักลงไปอีก ผู้รับการฝึกจะได้นำเอาความรู้ในบทก่อนหน้าในเรื่องของความคล่องตัวของนิ้วมาใช้ในบทนี้ได้อย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งโน้ตที่เพิ่มเข้ามาเป็นเสียงใหม่ การกดของนิ้วแบบใหม่ และสอดแทรกทฤษฎีและสัญลักษณ์ที่จะใช้ในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนให้เป็นเพลงได้

บทที่ 7 การออกเสียงสำเนียง (Articulation) เป็นการฝึกในเรื่องของการออกเสียงให้ชัดเจน ตามที่ผู้ประพันธ์ได้กำหนดให้ว่าควรจะเป็นเช่นไร เช่น การใช้ลิ้น (Tonging) ในการออกเสียงเพื่อความคมชัดของหัวเสียง หรือการเล่นเครื่องหมายสเลอ (Slur) โดยบทนี้จะมีการสอดแทรกเนื้อหาทฤษฎีที่ผู้รับการฝึกจะต้องมีสมาธิให้มากกว่าเดิมที่เคยทำ เนื่องจากจะต้องคอยระวังถึงสัญลักษณ์ที่จะปรากฏในโน้ตเพลงบทนี้จะเป็นบทเพลงในทำนองสั้น ๆ

บทที่ 8 บันไดเสียง (Scale) บทนี้จะให้ผู้รับการฝึกได้ทราบถึงบันไดเสียง ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนให้เป็นเพลง เหตุผลที่เนื้อหานี้อยู่ในบทสุดท้าย เนื่องจากบทนี้จะเป็นบทที่ผู้รับการฝึกได้ฝึกปฏิบัติโน้ตจนครบบันไดเสียงแล้ว ผู้รับการฝึกต้องมีความสามารถในการปฏิบัติอย่างมาก เพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องตามโน้ตที่กำหนดและยังต้องสังเกตสัญลักษณ์ที่ปรากฏบนโน้ตอีกด้วย

สรุปได้ว่า แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้นฉบับนี้ ได้มีการพัฒนาตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เนื้อหาบางส่วนมาจากตำราที่ชื่อว่า “Trevor Wye A Beginner’s book for the Flute” มาเป็นเนื้อหาหลักในแบบฝึกฯ โดยแนวทางของเทรเวอร์ วาย จะมีการไล่เรียงจากเนื้อหาที่ง่ายไปหายาก และสอดแทรกทฤษฎีตลอดเนื้อหาการฝึกตั้งแต่เริ่มต้น ไปจนจบแบบฝึก ซึ่งผู้วิจัยได้ยึดแนวทางนี้เป็นหลักในการพัฒนาแบบฝึกนี้ และผู้วิจัยได้สอดแทรกเกร็ดความรู้ หรือเนื้อหาที่ผู้วิจัยคิดเห็นว่ามีประโยชน์ในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนตามประสบการณ์ของผู้วิจัยเอง เพื่อให้ผู้รับการฝึกประสบความสำเร็จในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับพื้นฐาน สามารถนำไปต่อยอดในการฝึกระดับกลางและระดับสูงต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

**ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับพื้นฐานหลังการ
ใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม**

หลังจากที่กลุ่มเป้าหมายได้ทำการฝึกโดยใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของ
เทรเวอร์ วาย ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมานั้น มีผลคะแนนทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟน จากแบบประเมิน
ทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนหลังการฝึก เปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม โดยมี
รายละเอียดดังนี้

**ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับพื้นฐาน หลังการใช้แบบฝึก
การปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม**

รายการ	ผู้รับการฝึก				
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5
1. คุณภาพของเสียง (Tone Quality)	3	2	3	2	2
2. การออกเสียง (Articulation)	2	2	3	3	3
3. ความแม่นยำของเสียง (Intonation)	2	3	2	3	3
4. จังหวะ (Element of Time)	3	2	1	2	3
รวมคะแนน (คะแนนเต็ม 12)	10	9	9	10	11
คะแนนรวม			49		
ค่าเฉลี่ย			9.80		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน			0.84		
คิดเป็นร้อยละ			81.67		

จากตารางที่ 2 ผลการประเมินทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟน หลังการใช้แบบฝึกการปฏิบัติ
แซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับ
ผู้เริ่มต้น เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเฉลี่ยในการประเมินทักษะ
การปฏิบัติแซ็กโซโฟน เท่ากับ 9.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.84 คิดเป็นร้อยละ 81.67 ซึ่ง
สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้รับการฝึกที่มีต่อแบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟนตาม
แนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้รับการฝึกที่มีต่อแบบฝึกการ
ปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติ
แซ็กโซโฟน สำหรับผู้เริ่มต้น

รายการ	μ	σ	ระดับ ความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหา			
1. เนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้จริง	4.80	0.45	มากที่สุด
2. เนื้อหาครอบคลุมทักษะระดับเบื้องต้น	4.20	0.84	มาก
3. เนื้อหาและความรู้ เหมาะสมกับผู้รับการฝึก	3.80	0.84	มาก
4. เนื้อหามีลำดับจากง่ายไปหายาก อย่างเหมาะสม	4.40	0.55	มาก
5. เนื้อหาเข้าใจง่าย ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้รับ การฝึก	4.00	0.71	มาก
เฉลี่ย	4.24	0.68	มาก
ด้านการสื่อการเรียนรู้			
1. แบบฝึกมีเนื้อหาที่น่าสนใจ	4.40	0.55	มาก
2. แบบฝึกมีปริมาณเนื้อหาที่เหมาะสม	4.00	0.71	มาก
3. วิธีใช้แบบฝึก ๆ มีความสะดวก	4.60	0.89	มากที่สุด
4. รูปแบบของแบบฝึก ๆ ช่วยให้ผู้รับการฝึกเข้าใจเนื้อหาได้ดี	3.60	0.55	มาก
5. เกร็ดความรู้กล่องข้อความช่วยให้ผู้รับการฝึกเข้าใจมากขึ้น	4.00	0.71	มาก
เฉลี่ย	4.12	0.68	มาก
ด้านครูที่ปรึกษา			
1. ครูได้อธิบายการใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน	4.60	0.55	มากที่สุด
2. ครูคอยให้คำแนะนำในระหว่างฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน	4.20	0.84	มาก
3. ครูอธิบายความรู้เพิ่มเติมให้กับผู้รับการฝึกการปฏิบัติแซ็ก โซโฟน	4.00	0.71	มาก
เฉลี่ย	4.27	0.70	มาก
เฉลี่ยรวม	4.20	0.68	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย สำหรับผู้ที่สนใจ เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.20$, $\sigma = 0.68$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านครูที่ปรึกษา ($\mu = 4.27$, $\sigma = 0.70$) รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา ($\mu = 4.24$, $\sigma = 0.68$) และ ด้านการสื่อการเรียนรู้ ($\mu = 4.12$, $\sigma = 0.68$) ตามลำดับ

การอภิปรายผล

1. จากผลการวิจัย แบบฝึกการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ตามแนวทางของเทรเวอร์ วาย สำหรับผู้ที่สนใจ เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ซึ่งแบบฝึกที่สร้างขึ้นมีเป้าหมายที่จะสร้างเสริมทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน โดยแบ่งเป็น 4 ประเด็น มีรายละเอียดแต่ละประเด็นดังต่อไปนี้ การฝึกเสียงแซ็กโซโฟนให้มีคุณภาพที่ดี (Tone Quality) การฝึกความแม่นยำของเสียง (Intonation) การควบคุมลักษณะของเสียง (Articulation) และ การควบคุมจังหวะในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน (Element of Time) โดยแบบฝึกที่ได้พัฒนาขึ้นในครั้งนี้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาตามการสร้างแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีอย่างมีระบบ และมีวิธีการที่เหมาะสมโดยศึกษาหลักการและทฤษฎี รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีเพื่อเป็นแนวทางในการจัดและเรียบเรียงเนื้อหา ซึ่งกระบวนการพัฒนาได้ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กิรต์ สุวัธนนิช (2564) มีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาแบบฝึกทักษะพื้นฐานสำหรับไวโอลินตามแนวคิดของ อิวาน กาลาเมียน โดยผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกทักษะพื้นฐานสำหรับไวโอลินฯ มีคุณภาพตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวม อยู่ในระดับเหมาะสมมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 และคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74 เช่นเดียวกับงานวิจัยของ เพลินพิศ กิ่งชา (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้โน้ตสากลเบื้องต้นโดยใช้แบบฝึกทักษะเมโลเดียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหนองจอก เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร โดยผลวิจัยพบว่าแบบฝึกเมโลเดียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.50/85.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ได้ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จารุเนตร อินพหล (2564) การอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนของนักเรียนวงเมโลเดียนระดับประถมศึกษาโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดของชูชุกี พบว่าชุดกิจกรรมการอ่านโน้ตสากล และทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนตามแนวคิดของชูชุกี ประกอบด้วย 2 ชุดกิจกรรมกับ 1 บทเพลง และมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ ที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 95.80/98.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ รวมไปถึงงานวิจัยของ ถาวรดา จันทะสุด (2561) การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านโน้ตฉับพลันสำหรับผู้เรียนดนตรี มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.61/88.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ

80/80 นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่สูงขึ้น โดยชุดฝึกทักษะการอ่านโน้ตฉบับล้นที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม ทำให้หลังจากทำชุดฝึกในแต่ละชุดแล้วผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดี

2. ผลการเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแช็กโซโฟน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติแช็กโซโฟน โดยมีการพัฒนาตามลำดับเนื่องจากงานวิจัยในครั้งนี้มีการจัดวางเนื้อหาจากระดับง่ายและค่อย ๆ มีความยากขึ้นไปตามลำดับ โดยเนื้อหาจะค่อย ๆ แทรกเข้ามาในรูปแบบของกล่องข้อความ ทำให้ผู้รับการฝึกมีการปฏิบัติแช็กโซโฟนได้อย่างมีคุณภาพตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ จากแนวคิดของ สุกีร์ เจริญสุข (2552) กล่าวว่าพัฒนาความสามารถที่สูงขึ้นนั้นทำได้ด้วยการฝึกที่ถูกต้อง ความสามารถไม่ได้มาจากความคิดหรือทฤษฎี แต่มาจากการฝึกซ้อมที่ถูกต้องในการฝึกซ้อมนั้นต้องได้รับการฝึกที่ดีและถูกต้อง ไม่ต้องรีบร้อนแต่ไม่หยุดฝึกการซ้อมอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จารุเนตร อินพหล (2564) พบว่า ผลการเปรียบเทียบการบรรเลงเพลง หลังใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดของชูชุกี มีระดับคะแนนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรม เนื่องจากมีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น ภาพตัวโน้ต บัตรลักษณะตัวโน้ต รวมถึงสื่อวีดิทัศน์ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ (2564) ที่ได้สรุปว่าประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหมาย การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. ความพึงพอใจของผู้รับการฝึกที่มีต่อแบบฝึกการปฏิบัติแช็กโซโฟน ตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย สำหรับผู้สนใจ เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแช็กโซโฟน พบว่าความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมาก และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านแล้ว ก็พบว่าด้านที่มีคะแนนความพึงพอใจสูงสุด คือ ด้านเนื้อหา คือ เนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้จริง ด้วยผลคะแนน 4.80 เนื่องจากแบบฝึกการปฏิบัติแช็กโซโฟนตามแนวทางของเทอร์เวอร์ วาย ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้นำมาผ่านการวิเคราะห์และพัฒนาเรียงลำดับเนื้อหา เพิ่มเกร็ดความรู้ และลดเนื้อหาที่เกินระดับพื้นฐานออก เพื่อให้แบบฝึกใช้ได้กับบริบทของผู้รับการฝึก จึงส่งผลให้ผู้รับการฝึกเกิดความพึงพอใจอยู่ในระดับพึงพอใจมาก สอดคล้องกับ กิรดี สุวัธนวิช (2564) ที่ได้พัฒนาและหาคุณภาพแบบฝึกหัดทักษะพื้นฐานสำหรับไวโอลิน ตามแนวคิดของ อิวาน กาลาเมียน โดยผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกหัดทักษะพื้นฐานสำหรับไวโอลินตามแนวคิดของอิวาน กาลาเมียน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.74 เช่นเดียวกับงานวิจัย ถาวรดา จันทนะสุด (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านโน้ตฉบับล้นสำหรับผู้เรียนดนตรี ผลวิจัยพบว่าหัวข้อความเหมาะสมกับการใช้ชุดฝึกอ่านโน้ตฉบับล้น ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด และโดยภาพรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจมาก

จากการวิจัยในครั้งนี้ ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า การพัฒนาแบบฝึกการปฏิบัติแช็กโซโฟนตามแนวคิดของเทอร์เวอร์ วาย สำหรับผู้สนใจ เพื่อเสริมสร้างทักษะพื้นฐานในการปฏิบัติแช็กโซโฟน สามารถ

เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนพื้นฐานได้ เนื่องจากผู้รับการฝึก มีความสนใจ สนุกสนานในการฝึกจากแบบฝึกที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความตั้งใจ กระตือรือร้นที่จะทำการซ้อมหรือศึกษากับแบบฝึกจนเกิดเป็นทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนขึ้นกับผู้รับการฝึก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่าผู้ใช้แบบฝึกมีความพึงพอใจในด้านของสื่อการเรียนรู้ต่ำกว่าด้านอื่น ๆ หากจะนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ ควรเพิ่มเติมในเรื่องของสื่อการเรียนรู้ เช่น ลิงค์วิดีโอออนไลน์ ภาพ มาใช้ประกอบแบบฝึก เพื่อให้ผู้ใช้แบบฝึกเข้าใจเนื้อหาและมีต้นแบบ ทำให้การฝึกประสบผลสำเร็จได้
2. ระยะแรกของการเริ่มฝึกอาจจะต้องมีครูคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด เมื่อผ่านบททฤษฎีดนตรีตะวันตกไปได้แล้ว ผู้รับการฝึกสามารถฝึกได้ด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยควรพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติในแซ็กโซโฟนตระกูลอื่น ๆ ด้วย เพื่อให้มีการฝึกซ้อมร่วมกันได้ หรือสามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในชนิดอื่น
2. สามารถนำไปพัฒนาต่อยอดให้สามารถเป็นแบบฝึกสำหรับเครื่องดนตรีชนิดอื่น ที่อยู่ในช่วงดนตรีรูปแบบอื่น ๆ ที่หลากหลาย เช่น วงโยธวาทิต, วงดนตรีไทยสากล, วงสตริงคอมโบ เป็นต้น
3. ผู้วิจัยควรผลิตสื่อภาพและเสียงประกอบแบบฝึกการปฏิบัติ เช่น วีดิทัศน์ และแพลตฟอร์มออนไลน์ต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมของผู้รับการฝึกมีตัวอย่างในการปฏิบัติและลดภาระของครูผู้สอนได้อีกด้วย

รายการอ้างอิง

- กิริติ์ สุวธนวนิช (2564). การพัฒนาและหาคุณภาพแบบฝึกหัดทักษะพื้นฐานสำหรับไวโอลินตามแนวคิดของอิวาน กาลาเมียน. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 25(2), 1-36.
- จารุเนตร อินพหล (2564). การอ่านโน้ตสากลและทักษะการปฏิบัติเมโลเดียนของนักเรียนวงเมโลเดียนระดับประถมศึกษาโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดของชูชุกิ. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 38(104), 174-184.
- ถาวรดา จันทะสุต. (2561). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านโน้ตฉบับสำหรับผู้เรียนดนตรี*. (รายงานการวิจัย). ปทุมธานี: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

- พนาสินธุ์ ศรีวิเศษ. (2564). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการปฏิบัติดนตรีพื้นบ้านอีสานใต้ของนักศึกษา
สาขาวิชาดนตรีศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. *วารสารวิชาการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 13(1), 1-14.
- เพลินพิศ กิ่งขา. (2565). การพัฒนาการเรียนรู้โน้ตสากลเบื้องต้นโดยใช้แบบฝึกทักษะเมโลเดียนกลุ่ม
สาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหนองจอก เขตหนองจอก
กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.
กรุงเทพมหานคร.
- วรพล กาญจน์วีระโยธิน. (2561). การศึกษาเนื้อหาและผลจากการเรียนฟลูตตามแนวทางของเทรเวอร์
วาย *วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร*, 11(3), 1104-1111.
- สุกรี เจริญสุข. (2552). *แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาของไทย*. นครปฐม:
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Trevor Wye. (1999). *Trevor Wye A Beginner's Book for the Flute*. London: Novello.